

La bogeria dels fanàtics

written by Pere Grau i Rovira | 8 d'abril de 2025

El fanatisme sembla ser una malaltia incurable de la humanitat. Com una pandèmia imparable, brota ara aquí ara allà, fent estralls arreu on alça el seu cap lleig. Els dos fanatismes més destructors, els religiós i el nacionalista agressiu, han estat i continuen sent immensos obstacles per al progrés i el benestar de la sofrida gent que els ha de suportar. I els fanàtics són prou cecs per no saber veure que allò que ells consideren victòries seves, a la llarga els perjudica tant com als que creuen haver sotmès.

Això que dic no és res de nou, però m'ha semblat que ve a tomb, després de llegir un gran article sobre la immigració desproporcionada a Catalunya que ha escrit Jaume Clotet al Nacional.cat.

<https://www.elnacional.cat/ca/opinio/catalunya-10-milions-jo-dic-no/>

La situació actual, tal com descriu Clotet, ha desbordat tots els límits acceptables i va camí d'empitjorar encara més. Si fos veritat que les competències d'immigració passessin totalment a la Generalitat, seria un primer pas positiu però no suficient. Deixant de banda si el govern actual, prendria mesures enèrgiques de contenció o si la seva "normalització" el faria callar i continuar acceptant que des de Madrid es canalitza la immigració fortament cap a Catalunya.

No entro aquí en els més que preocupants detalls que es poden llegir a l'article d'en Clotet. El meu tema d'avui és –altra vegada³/₄– el fanatisme nacionalista espanyol, els seus motius i els seus efectes. Què indueix als orats a Madrid a inundar-nos amb gent que la nostra terra (en les condicions actuals) no és capaç d'absorbir racionalment i que col·lapsa totes les infraestructures?

Un motiu el sabem de sobres: castigar als catalans per la seva “bogeria” de voler separar-se d’Espanya. Tan bé que hi està tothom a part d’aquests desagraïts, oi? Com va dir, ja fa temps, un funcionari madrileny a un de català, parlant del corredor mediterrani: ” No podem autoritzar-ho, perquè si us va massa bé us n’aniríeu!. I l’home no sabia veure que la veritat és precisament la inversa. Si dins d’Espanya ens anés bé, per què hauríem de voler anar-nos-en?

No sé si la pressió immigratòria precisament ha augmentat en els darrers vuit anys però no m’estranyaria. Que el referèndum de l’octubre del 2017 donés una majoria tan aclaparadora per la independència, la por de potser un dia no poder parar-ho ni amb l’ús de la violència descarada, devia refermar més en la decisió d’omplir Catalunya de gent que un dia pugui tenir dret a vot i bolqui la balança en sentit contrari. I si Catalunya, espoliada sense miraments, s’enfonsa, un perill menys per la seva “sagrada unidad”.

I aquí hom ha de pensar en aquella faula del pagès que per posar plat a taula, mata la gallina que li ponia ous d’or. Pot imaginar ningú amb dos dits de front que un pagès faci passar gana a les vaques o als porcs que li assegurin una part dels seus ingressos? Si se li moren, o si no donen prou llet, o si són massa flacs per donar bons pernils, quin sentit té aquest maltractament? Però a la “capital del reino”, engegats pel seu fanatisme nacionalista, ningú no ha sabut ni sabrà veure, que (per seguir amb la comparació) com més engreixessin el seu bestiar català, més profit en traurien ells.

I aquesta ceguesa, crec jo, farà fracassar el seu intent d’ofegar Catalunya en un mar de gent forastera. No vull pas mirar-me la situació amb ulleres de color de rosa. Però la meua confiança en el “baix continu” del nostre poble, en la catalanitat present a tots els estaments, no me la pot treure ningú. Catalunya, actualment és un volcà que rumoreja. I si esclata i ve l’erupció, esbandirà tots els “normalitzadors” i deixarà els seus fanàtics opressors amb un pam de nas. I si no

em creieu, el temps dirà.